

– Emlékszel? – kérdezi. Rám mosolyog. Nem felejtettük el azt a pusztát ott, a kertkapuban.

Évike könyvtáros volt, mielőtt nyugalomba vonult. A lányától tudom, mert hát, Éva lánya ma is az ávóházban él. Kint sétáltatja a kutyáját a teniszpálya

körül két sávos úton. A pálya helyén üzletház épült, és valami bank. Itt, a hegyen is berendezkedett a fogyasztói társadalom. Csak én álmodom a régiokról. Csak nekem jutnak még eszembe olyan idejétmúlt dolgok, mint a hűség és a szerelem.

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Egy

*Elsimuló part
a lábunk alatt,
hajunkat
a szél egyfelé fújja,
arcunkon ugyanoda
süt a Nap,
a tenger a bőrünkre
ragacsos-sósan feszül.
Pillantásunk előrealó,
nevetésünk messzefutó,
járásunk egyfelé visz,
homlokunk magas.
Egyszerre élünk
egy Nap alatt.*

Fest

*Egy kék
táblakép
kilátásnak,
az ecsetkezelés
milyensége az ég,
csurgatással, utólag
készült, elkent
tengerrétegek.
Ülünk a kisszéken,
hetedik emelet,
hálás horizontmagasság.
A valóságban
sirályok csapkodnak,
hullámszik,
és a nap
tényleg rásüt
az erkélyre
legalább délután háromig.
Izzadunk
a Piña Coladától.*

Giccs

*Nem lehet
nem giccsesen írni
a tengerről.
Nem írok
a tengerről ezért.
A tenger helyett
rólunk írok
a tengernél.
A kék égbe
tett felhőkről
sem írhatok.
Giccsesek nagyon.
Nagyon-nagyon kékek.
Magunkról
írok ezért,
hogyan nézzük
őket elmélkedve.
Az erkélyről
sincs mit írni,
ülünk
és bámulunk ki,
nálam sör,
nálad egy koktél.
Álszentek lennének?
Dehogy, jelented ki
rögtön, és csókolsz
egyed rajtam,
nem túl kecsesen.
Aztán végül
a ránc sötétedésről
sem volt mit írni,
csak annyit,
hogyan szépen
ránk sötétedett.*